

V deň, keď sa mi
narodil syn, som
zomrela. Mala som
videnia, že sa to stane,
ale nikto mi neveril.
Ešte neuveriteľnejšie je
však to, čo som videla,
keď som bola klinicky
mŕtva...

3,7 SEKÚND

ZOMIERANIE ODHALILO POMOC Z NEBA

STEPHANIE ARNOLDOVÁ

a SARI PADORROVÁ

KNIŽNICA
SVETOVÝCH BESTSELLEROV

37 SEKÚND

ZOMIERANIE ODHALILO POMOC Z NEBA

STEPHANIE ARNOLDOVÁ
a SARI PADORROVÁ

TATRAN

Z anglického originálu STEPHANIE ARNOLD with Sari Padorr:

37 Seconds,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve HarperOne,

An imprint of HarperCollinsPublishers, New York 2015,

preložila Mária Kočanová.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2016 ako 5075. publikácia
a 132. zväzok edície LUK – Knižnica svetových bestsellerov.

Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval AldoDesing,

Bratislava.

Zodpovedná redaktorka Eva Melichárková

Jazyková redaktorka Eva Mládeková

Technický redaktor Jaroslav Zdražil

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačila tlačiareň CPI Moravia Books, s.r.o., Pohořelice.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

Copyright © 2015 by Stephanie Arnold

All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced
in any manner whatsoever without written permission except
in the case of brief quotations embodied in critical articles and reviews.

Author photograph © Lori Allen Photography

Translation © Mária Kočanová 2016

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2016

ISBN 978-80-222-0771-3

*Venujem svojim deťom Valentine, Adine a Jacobovi.
Ďakujem, že ma všetci traja ľúbite z najčistejšieho,
najmocnejšieho a najcitlivejšieho srdca.
Všetko, čo robím, robím pre vás.*

*Venujem svojej životnej láske.
Nikdy nezabudnem na bolesť, čo sme pretrpeli,
ani na silu, ktorú sme museli vynaložiť,
aby sme sa dostali na druhú stranu. Lúbim Ťa, zlato,
v tomto živote aj v tom nasledujúcom.*

Prvý raz je to čarovné: S Jonathanom počas prvej ťarchavosti,
ktorá mi teraz pripadá zarážajúco nezáživná.

Fotografia: LORI ALLENOVÁ

Úvod

„PRE MŇA SI VŽDY BOLA BOJOVNÍČKA. Vedel som, že prežiješ,“ povzbudzoval ma často strýko Marvin. Neovládateľne som sa rozvzlykala. Uvedomila som si, že sa snaží upútať moju pozornosť, aby som sa neobrátila. Odrazu som v hrdle a v bruchu pocítila prenikavú bolesť, akoby mi ich čosi rozdrapilo. Obrátila som sa a zdesene sledovala, ako sa do hrudnej kosti tela na operačnom stole zaboril skalpel a rozrezal ju až po stred brucha. Keď jeden z lekárov odstúpil, zbadala som, že telo patrí mne.

„Chcem sa prebrať.“ Zalapala som po dychu. Chcela som sa prebrať z hypnózy. „Myslím, že sa povraciam.“

„Rátam: jeden, dva, tri, štyri, päť. Zhlboka sa nadýchnite, preberáte sa. Všetko je v poriadku,“ prihovarila sa mi láskavo terapeutka Linda. Po lícach mi tiekli slzy.

Naozaj som videla to, čo si myslím? Skutočne som sledovala, ako ma lekári oživujú? Šokovalo ma to. Celé mesiace sa ma ľudia pýtali, čo si pamätám z okamihu

svojej smrti na operačnom stole, no ja som si nepamätala vôbec nič. Teraz, v priebehu regresného liečebného sedenia som videla a cítila každú bolestivú podrobnosť. Naozaj sa to stalo? Skutočne som hľadala oknom do minulosti? Alebo to bola iba stať z Greyovej *Anatómie* podvedome vyvolaná v mojej mysli? Nevedela som sa z toho vysomáriť.

Pred ôsmimi mesiacmi som po pôrode syna Jacoba zomrela. Tridsaťsedem sekúnd som bola klinicky mŕtva. To, čo sa mi prihodilo, sa z lekárskeho hľadiska nedalo očakávať, no moji ošetrojúci lekári vám povedia, že som prežila, lebo som predvídala vlastnú smrť. Niekoľko mesiacov vopred som dopodrobna vedela, že zomriem v deň, keď sa mi narodí syn, a mnohí – vrátane mojich lekárov – sú presvedčení, že spomínané vízie mi zachránili život.

Niekoľko mesiacov po Jacobovom narodení – keď som sa už zotavila nielen z pôrodu, ale aj z traumy a smrti – som si uvedomila, že potrebujem pomoc, aby som celý zážitok patrične spracovala. Skutočnosť, že som s časovým predstihom videla vlastnú smrť, som nebola schopná zvládnuť sama. Lekári mi nevedeli poskytnúť vysvetlenie, náboženský predstavitelia boli presvedčení, že v tom bola ruka B-žia. Môj manžel bol šťastný, že som nažive, no keďže má dominantnú ľavú mozgovú hemisféru, nevedel si ani predstaviť, že by som mohla vidieť vlastnú smrť. Potrebovala som dôkladnejšiu pomoc, než mi mohli poskytnúť lekári či rabíni. Preto som vyhľadala odborníčku na regresiu.

Nik ma nepripravil na bolesť, akú som zakrátko prežívala pri návrate do svojej minulosti, ani na to, čo pritom uvidím.

A ak som sa mohla vrátiť do minulosti, je možné, že som v nej viedla rozhovor so strýkom? Veď je mŕtvy vyše dvadsať rokov.

Nech to znie akokoľvek neuveriteľne, onedlho som sa presvedčila, že podrobnosti, ktoré som videla pri pohľade do minulosti, boli také presné ako moje predtuchy. Tieto skúsenosti mi nesporne odchýlili dvere do sveta, o ktorom som nemala potuchy a ani vo sne som sa nenazdala, že doň jedného dňa nazriem. Predkladám vám svoj príbeh, ako sa mi stal a ako ho videli všetci ostatní, ktorí boli pri tom.

1. kapitola

ČÍTA Z USADENINY. Z kávovej usadeniny na dne šálky od veľmi silnej tureckej kávy. Neznášam kávu, ale zrejme ma premohla zvedavosť, lebo ako devätnásť-ročná som navštívila médium a vypila za šálku kávy. Chcela som vedieť, čo ma čaká v budúcnosti. Obrovské bohatstvo, pekný manžel alebo zamestnanie, v ktorom dosiahnem obrovský úspech? Vôbec mi nenapadlo, že budem počuť to, čo mi tá žena povedala. Tvrdila mi, že zomriem mladá. Pozrimeže! Vraj nikdy nehovoria zlé predpovede, a tu ho máš! Nijaké bohatstvo. Nijaký manžel. Nie, zomriem mladá.

Samozrejme, vtedy som predpoveď pripísala na vrub toho, že veštkyňa chce vymámiť zo mňa viac peňazí, lebo ma určite budú zaujímať podrobnosti. Neskočila som jej na návnadu. Azda som mala.

Po zotavení som sa v duchu vrátila k starej veštbe.

O dvadsaťtri rokov neskôr, ako veštica videla v kávovej usadenine môj osud, som vo veku štyridsaťjeden rokov na tridsaťsedem sekúnd skutočne zomrela. Na-

ozaj vtedy veštica čosi zbadala, alebo to bola iba náhoda? To sa už nikdy nedozviem. Ale dospela som k presvedčeniu, že nemôžem vylúčiť možnosť, že som schopná nahliadnuť do budúcnosti, lebo niekoľko mesiacov pred pôrodom druhého dieťaťa som mala videnia o svojej nastávajúcej smrti. Boli desivé a podrobné. V tom čase by som vám nevedela povedať, prečo a kde sa tie videnia vzali, bezpochyby mi však zachránili život. Zakrátko som sa k svojej smrti vrátila... tentoraz ako pozorovateľ... A myslím, že som pochopila, kto mi zoslal spomenuté varovania.

Bolo to tridsiateho mája 2013, týždeň pred mojím plánovaným cisárskym rezom. Zobudila som sa a dostala som chuť na cigaretu. Nefajčím. Nikdy som nefajčila. Ale počas celej ťarchavosti ma prenasledovala chuť na cigaretu. Bolo to čudné. Jasné, že som si nechcela naozaj zapáliť, ale pristihla som sa, že sa náročky pohybujem v blízkosti fajčiarov, len aby som vdýchla vôňu dymu. Viem, je to čudné.

Potlačila som chůtky a zamierila som do kuchyne. Kým som dcére Adine pripravovala raňajky, začala som sa cítiť zle. Odrazu som dostala čudné kŕče a keď som nazrela do nohavičiek, zbadala som krv. Nebolo to len niekoľko kvapiek, ale riadny prúd krvi. Hneď nato presiakol cez nočnú košeľu a začal mi kvapkať k nohám. Adina mlčky stála a hľadela na mňa so strachom v očiach. Mama vo mne zaradila na najvyššiu rýchlosť a okamžite sa snažila utrieť flaky na dlážke. Zišlo mi na um jediné: usmievaj sa, myšli pozitívne a povedz jej, že dnes uvidí svojho

bračeka. Nechcela som ju vyľakať, hoci som sama bola vystrašená.

Pravdu povediac, bola som vydesená na smrť. Nemala som bolesti, iba som bola v šoku. A pri pohľade na dcérinu tvár mi bolo jasné, že aj ona prežíva rovnaké pocity. Tak som nasadila úsmev, tvárila som sa nadsene a zabavila ju natoľko, až sa prestala sústreďovať na fakt, že – podľa jej slov – „mám červené cikanice“.

Pokojne som zavolala na Tessie, aby prišla hore. Tessie bola donedávna Adinina nočná opatrovatelka. Stala sa z nej blízka rodinná priateľka a prednedávnom oznámila môjmu manželovi, že vzhľadom na moje komplikácie s tehotenstvom ma v čase jeho neprítomnosti nenechá samu. Bola som nesmierne vďačná, že v to ráno bola u nás.

Uvedomovala som si, že potrebujem okamžitú pomoc, a tak som sa hneď pripravila na cestu do nemocnice. Kým sme pripútavali Adinu do autosedačky, hlavou mi vírilo milión myšlienok.

Musím zavolať Jonathanovi, ktorý má stretnutie v New Yorku. Mohla som ísť do nemocnice hneď za naším domom v Chicagu, kde by mi poskytlí okamžité lekárske ošetrenie, no chcela som byť v opatere lekárov, ktorí poznajú môj zdravotný stav. Uvedomovala som si, že musím šoférovať ja. Tessie sa síce hrnula za volant, ale rázne som ju poslala dozadu. Bolo mi jasné, že by bola nervózna, navyše nepoznala cestu do nemocnice. Moje rady a pripomínanie, že má prechádzať križovatky aj na oranžovú, by ju určite vyviedli z miery, tak som ju požiadala, aby si sadla k Adine. Ešte stále som krvácala,

ale odhadla som, že cestu do nemocnice zvládnem za pätnásť minút. Predpokladala som, že tam stihnem prísť včas. Súhlasím, možno to nebol odo mňa najrozumnejší ťah, a áno, viem, čo sa mohlo stať. No hoci som sa v súvislosti s tým dňom bála všeličoho a mala som zlú predtuchu, s dopravnou nehodou som nerátala.

Začala som sa modliť. Pamätala som si, ako ma už v útlom detstve náš rodinný rabín učil, že modlitba šema má veľa významov, ale jej základným cieľom je ochrana. Židia ju majú odriekať každé ráno a každý večer, aby im jej sila pomohla ochrániť dušu. V tej chvíli som to zúfalo potrebovala. Bola som presvedčená, že ak mi nik iný nepomôže, ochráni ma židovská viera a B-h. A tak som sa modlila.

Sústredila som sa a šoférovala som tak pokojne, ako som vedela. Krv na nejaký čas zadrží vložka. Zavolala som manželovi a požiadala ho, aby nastúpil do prvého lietadla smerujúceho do Chicaga, lebo dnes budem rodiť. Potom som zatelefonovala otcovi a oznámila mu, že som na ceste do nemocnice. Rodičom som sa však nezverila s obavami, aj tak by to bolo nanič, iba čo by som ich vystrašila. Mala som nepríjemný pocit, že sa mením na časovanú bombu. Kvôli dcére som potlačila strach a bojovala s ním.

Zatiaľ čo som v ten májový deň uháňala do Prenticeovej ženskej kliniky v Severozápadnej fakultnej nemocnici v Chicagu, uvedomovala som si, že tento okamih je vyvrcholením všetkých mojich nádejí a obáv: nádeje rozšíriť svoju rodinu s mužom, ktorého vrúcne milujem, a strachu, že pôrod neprežijem. Nebol to len

obyčajný strach, bolo to čosi viac – vedela som, že zomriem.

Prvých päť mesiacov tehotentva som sa po telesnej stránke cítila dokonale – úplný opak toho, čo som prežívala pri Adine, našom prvom dieťati. Tentoraz ma nemorila ranná nevoľnosť či pálenie záhy, nemala som ani kŕče v nohách. Nič.

Podstatnú časť druhého trimestra som strávila prípravou predaja nášho chicagského domu, aby sme sa mohli presťahovať do New Yorku. Môj manžel Jonathan prijal miesto hlavného ekonóma v newyorskej kancelárii ministra spravodlivosti. Po takom zamestnaní túžil odjakživa. Do vládnych služieb chcel vstúpiť, odkedy sme sa poznali. Rozhodnutie presťahovať sa však bolo ťažké, lebo sme plánovali rozšíriť rodinu a museli sme vytrhnúť korene zapustené vo Veternom meste. Lietanie medzi Chicagom a New Yorkom sa pre nás stalo pravidelným rituálom. Postarala som sa, aby som pre každý prípad mala zabezpečených pôrodníkov v oboch mestách.

Bol siedmy február a práve som priletela z New Yorku, aby som stihla nesmierne dôležité ultrazvukové vyšetrenie v dvadsiatom mesiaci. Lekári pri ňom kontrolujú chrbticu a všetky orgány plodu a jasnejšie rozpoznávajú, či náhodou nemá vážne komplikácie. Po vyšetrení som uvažovala o svojom bezproblémovom tehotenstve, keď do miestnosti nazrel rádiológ a bez obalu povedal: „Máte úplne vcestnú placentu. Hneď sa vrátim,“ a vybehol niekam telefonovať.

Čože? Čože?!? Čo to znamená? Hrozí dieťaťu ne-

bezpečnosť? Hrozí nebezpečnosť mne? Obrátila som sa k Jonathanovi: „Mám zriedkavú krvnú skupinu a netuším, čo je úplne včasná placenta, ale mám z toho nepríjemný pocit.“

„Neplašme sa dopredu,“ vyhlásil Jonathan pokojne a racionálne. „Nech nám najskôr vysvetlia, o čo ide, potom urobíme potrebné opatrenia.“

Po návrate nám rádiológ oznámil: „Nejde o nič, prečo by ste sa mali znepokojovať. Maternica sa pri zväčšovaní môže vychýliť zo svojej polohy. Nemusíte nijako obmedzovať svoje aktivity. Nie je to nič mimoriadne.“

Vybavené. Nič viac. Jonathanovi sa uľavilo, no ja som okamžite, ešte cestou k dverám, zavolała svojej chicagskej gynekologičke a pôrodníčke doktorke Julii Levittovej. Jej odpoveď? „Musíte okamžite obmedziť všetky aktivity. Prednedeávnom som mala jednu včasnú placentu, ktorá musela zvyšných sedemdesiatdva dní ostať na nemocničnom lôžku a porodila v tridsiatom piatom týždni.“ *Takže je to niečo mimoriadne*, povedala som si.

Informovala som rodinu a potom som sa v ten chladný februárový večer usadila v izbe a začala gúgliť heslo „placenta praevia totalis“, „úplne včasná placenta“. Je to stav, keď sa placenta „vytvorí v dolnom segmente maternice a čiastočne alebo úplne prekrýva vnútornú bránku“. Rozbúchalo sa mi srdce. Čítala som ďalej. „Hlavným príznakom je krvácanie s možnými komplikáciami. Stav si vyžaduje cisársky rez.“

Po chrbte mi prebehli zimomriavky. S možnými komplikáciami? Cisársky rez som mala už pri Adine a pravdepodobnosť včastej placenty po cisárskom

reze bola menej než päťpercentná. Napriek tomu sa mi zakrútila hlava. Na obrazovke sa mihala jedna komplikácia za druhou. Čítala som ich, lebo som sa chcela dozvedieť čo najviac. Odrazu akoby som na počítači sledovala film: zbadala som záblesk a začala sa mi premietiť moja budúcnosť.

Videla som sa, ako ležím na operačnom stole. Videla som, ako sa lekári horúčkovo zaoberajú mojím telom. Videla som Jonathana s novonarodeným Jacobom na rukách. Dieťa bolo zdravé. Ja nie. Videla som svoje otvorené ústa a telo nehybne rozvalené ako kus mäsa. Bola som mŕtva.

Čo to bolo?! Neveriacky som pokrútila hlavou. *Čo som to práve videla?* Netušila som, kde sa tie výjavy nabrali. Ovládol ma zmätok. Musela som sa zhlboka nadýchnuť. Ako je možné, že sa mi zjavilo niečo také? A prečo sa mi to zjavilo? Som taká vydesená, že sa mi v mysli vybavuje najhorší scenár?

Vbehla som do spálne a zreferovala všetko Jonathnovi. Opäť sa ma snažil upokojiť. „To je naozaj najhorší scenár. Neplaš sa. Nič sa nestane.“

Ale ja som vedela, že to nebola iba predstava. Na to, čo som videla, zareagovalo aj moje telo. Celé oťaželo, ruky mi zmeraveli až po končeky prstov a boli studené ako ľad. Nebola to zvyčajná tehotenská úzkosť. Už som raz rodila a tento pocit vôbec nepripomínal obavy, ktoré som prežívala pred prvým pôrodom. Netušila som, prečo sa mi „výjav“ ukázal, ale okamžite som vy cítila, že bol skutočný. Bola som presvedčená, že pôrod svojho chlapčeka neprežijem.

2. kapitola

DEŇ PO PRVOM VÝJAVE PRIŠIEL ĎALŠÍ. Tentoraz som tlačila Adinu v kočiку cez park v Tribeke cestou do škôlky. Ešte stále som sa nespamätala z toho, čo sa mi zjavilo predchádzajúci večer. Dookola som si to prehrávala v mysli a snažila sa z toho vysomáriť. Znepokojilo ma, že som vôbec niečo „videla“, no ešte väčšmi ma znepokojil obsah „minifilmu“. Nikdy som netrpela halucináciami, nikdy som sa psychicky nezrútila ani som nevidela neexistujúce veci.

Nahovárala som si, že sa musím len upokojiť a zhlboka dýchať. Adina sa veľmi tešila na škôlku a jej detský hlasok mi pomohol odpútať sa od pochmúrnych myšlienok.

Kráčala som sviežim vzduchom k prázdnej fontáne a predstavila som si, aká bude krásna, keď do nej na jar opäť napustia vodu. Takmer som videla, ako strieka na všetky strany. Vtom ma prepadlo ďalšie videnie. Odrazu sa voda v mojich predstavách premenila na krv. Nehľadela som však na fontánu – dívala som sa

do svojho vnútra, odkiaľ sa valila krv; bolo jej čoraz viac, až som napokon vykrvácala. Videla som, ako mi tečie žilami do maternice a odtiaľ von po vnútorných stranách nôh. A nebol to iba pohľad – ja som ju naozaj cítila.

Videnie zmizlo tak rýchlo, ako sa zjavilo. Musela som sa oprieť o kočík, aby som nestratila rovnováhu a nespadla. Z omráčenia ma prebral dopravný ruch. *Doparoma, čo to bolo?* Vyzeralo to ako naozaj, ba čo horšie, skutočne som to prežívala. *Vari som sa zbláznila? Takto vyzerá nervové zrútenie?*

Ponáhľala som sa s Adinou do triedy pre mamičky s batolátami. Robila som, čo bolo treba, ale v duchu som bola celkom inde a len čo som vyšla z triedy, zavolala som Jonathanovi. Tentoraz ho moje rozprávanie zjavne rozrušilo o trochu viac. Opäť sa ma snažil upokojiť, no očividne nič nechápal. Ako by aj mohol? Vlastne ani ja som nechápala, o čo ide. Vedela som však, že nech je to čokoľvek, nevestí to nič dobré.

Robila som všetko, čo bolo v mojich silách, aby som potlačila strach a správala sa ako zvyčajne.

O niekoľko dní neskôr som sa vydala na týždenný nákup potravín, no iba som sa bezcieľne túlala po uličkách a nevenovala pozornosť tomu, čo potrebujem kúpiť. Zabočila som za roh a zamierila k oddeleniu s pečivom, keď sa mi to odrazu vybavilo jasne ako deň. Zjavil sa mi ďalší minifilm a tentoraz mnou do hĺbky otriasol. Premietol sa mi vlastný pohreb.

Ležala som v lesklej truhle čokoládovej farby a na krku som mala Jonathanov identifikačný štítok prísluš-

níka leteckých síl. On mal oblečené náboženské rúcho, kľačal pri truhle a plakal. Pohrebný obrad sa konal pod bielym prístreškom na nevelkom kopci, odkiaľ bol výhľad na stovky náhrobných kameňov a na vodu.

V nasledujúcom výjave Jonathan odriekal chválospev Ešet Chajil, čiže „Statočná žena“, modlitbu z Kapitoly 31 Prísloví, ktorú mi odrieka každý piatok večer. Týmto spôsobom mi žehná za starostlivosť o rodinu a vyjadruje svoje pocity z nášho manželstva. Sledovala som, ako moja rodina začala robiť challah, deti miesili cesto a sypali múku viac na dlážku ako do misy. Jonathan sa snažil ovládať a stále si utieral slzy, aby deti nevideli, aký je nesmierne smutný. Bolo zrejmé, že ich chce chrániť, modlí sa za ich pokoj a šťastie a robí všetko, čo je v jeho silách, aby ich ušetril od bolesti, ktorá na ne napokon doľahne v mojej neprítomnosti.

Ani teraz som si to nepredstavovala – jasne som to videla.

Čo sa so mnou deje? Prepadám šialenstvu? Alebo sú tie videnia rovnako skutočné, ako to cítim?

Až dovtedy som bola vždy pokojná a vyrovnaná. Musela som byť, aby som mohla pracovať v televíznom priemysle. Roky som vyrábala televízne programy a hudobné videoklipy s hviezdami ako Sarah Jessica Parkerová alebo Julio Iglesias a keby som sa nevedela ovládať, šialený svet televíznej tvorby by ma bol pohltil.

V detstve a počas dospievania som sa túžila presadiť a plne som sa sústredila na kariéru. Vzťahy boli

u mňa na druhom mieste, až po práci, a na založenie rodiny som nikdy nemyslela. Nie že by mi na nej nezáležalo alebo že by som neverila na lásku. Po dvadsiatke som nakrátko odbočila a vydala sa pre samé nesprávne dôvody. Manželstvo netrvalo dlho a odvtedy som nikdy nehľadela do budúcnosti ďalej než po nasledujúci termín v práci. Bola som presvedčená, že manželstvo nie je nič pre mňa. Všetko sa zmenilo, keď som sa zoznámila s Jonathanom Arnoldom.

Žila som v Los Angeles a priateľka mi navrhla, že ma zoznámia s „istým naozaj úžasným ekonómom“. Ani som poriadne nevedela, čo taký ekonóm v skutočnosti robí, nieto či s ním budem mať nejaké spoločné záujmy. Jonathan žil v Chicagu, ale do LA často chodil navštevovať Valentinu, svoju dcéru z predchádzajúceho vzťahu. Počas jednej takej návštevy mi zavolať a v nasledujúcich štyridsiatich piatich minútach sme viedli telefónny rozhovor, aký ani jeden z nás ešte nezažil. Debatovali sme o náboženstve, o svojich predchádzajúcich vzťahoch, o politike, ba dokonca aj o tom, kde sa vidíme o ďalších päť, desať rokov.

Pripadalo nám, že sa poznáme odnepamäti. Je ťažké vyjadriť to slovami, no ani čo by nás k sebe okamžite pritiahla magnetická sila. Neskôr mi Jonathan povedal, že keď zložil telefón, zišlo mu na um: *Myslím, že som hovoril so ženou, s ktorou strávim zvyšok života*. Ja som mala rovnaké pocity, ale až na prvom rande som sa ubezpečila, že energia, ktorú som cítila v telefóne, je naozaj pravá. Keď som sa s ním o štyri dni neskôr stretla, bola som o tom absolútne presvedčená a zna-

menalo to rázny obrat v smerovaní môjho života. Túžila som sa zaňho vydať.

Nasledujúce tri dni sme sa videli každý večer a pri každej príležitosti sme sa rozprávali. Na ôsmy deň nášho závratného vzťahu mi napísal ľúbostný list a nastolil v ňom niekoľko otázok:

Ako môže človek v priebehu troch stretnutí prejsť od bodu nula k láske – dokonca aj v prípade takej úžasnej ženy ako si ty?

Čo mi umožnilo získať si dievča, ktoré sa bráni získavaniu?

Lutovala som, že nemám podobný básnický talent, ale zišlo mi na um, že mu to odplatím hudobným mixom. Zdalo sa mi, akoby som sa vrátila na strednú školu.

Obaja sme boli zamilovaní po uši. Až tak veľmi, že som sa nevedela dočkať, kedy sa zaňho vydám. Niekoľko mesiacov po prvom telefonáte sme sa rozhodli, že sa tajne zosobášime. Chceli sme, aby ten mimoriadny deň patrila iba nám a Valentine. Všetko sa odohrávalo rýchlo. Jonathan objednal obrúčky za štyridsať dolárov na internetovej stránke, ktorá sľubovala doručenie na druhý deň. Potom, o niekoľko týždňov neskôr, sme naplánovali ďalšiu svadbu pre rodinu a priateľov, kde sme si už nastokli „riadne“ obrúčky.

Pri sťahovaní do Chicaga som v spätnom zrkadle videla, ako sa moja kariéra stráca v diaľke, a verte či nie, nič som neľutovala. Usadila som sa v novom ži-

vote v štýle June Cleaverovej a všetko, čo som dovtedy pokladala za dôležité, mi odrazu pripadalo nepodstatné. Prešla som od odmietania k túžbe nosiť *jeho* deti. Od nuly k stovke v priebehu niekoľkých minút.

Naša láska bola každým dňom intenzívnejšia. Často mi písal ľúbostné listy a jeho krásne štylizácie ma oberali o reč:

Victor Hugo raz napísal: „Život je kvet, pre ktorý je láska medom,“ a David Viscott zaznamenal: „Milovať a byť milovaný je ako cítiť slnko z oboch strán.“

Ich krásne a pravdivé slová však ani zďaleka nevystihujú nádheru citov, ktoré prechovávam k tebe... a k našej láske.

Si pre mňa zosobnená krása, telesná, citová aj duchovná – a preto si závidím.

Pri jeho slovách som bola od šťastia bez seba. Našla som spriaznenú dušu a tešila som sa, ako s ním budem starnúť.

No teraz, s druhým spoločným dieťaťom v bruchu, vo mne rástol iba strach. Bola som presvedčená, že pri pôrode nášho syna zomriem a smrť ma odtrhne od detí a muža, ktorého tak hlboko milujem. Bolo to neznesiteľné.

„Videnia“, ako som ich nazvala, prichádzali čoraz častejšie. V jednom z nich som videla, ako mi vnútorné

orgány splývajú dokopy, a preto mi musia urobiť hysterektómiu. Sledovala som, ako mi placenta vrastá do maternice. Vyzeralo to, ako keď sa v ostro červenej lávovej lampe zlievajú dve bubliny – krv, bunky, tkanivo a orgány sa spájajú do jedného celku. Bolo to desivé. Počas všetkých videní som bola presvedčená, že Jacob bude v poriadku. A zároveň som bola presvedčená, že ja nie.

Jonathan bol láskavý a milujúci manžel, snažil sa ma upokojiť, no tentoraz slová útechy neúčinkovali. Trávila som celé hodiny na internete a hľadala odpovede na svoje videnia. „Vrastanie“ placenty do maternice, ktoré sa mi zjavilo, sa nazýva placenta accreta. „Placenta accreta, ktorá by viedla k hysterektómii, je veľmi zriedkavá a predstavuje necelé percento. Snaž sa na to zabudnúť,“ povedal mi v snahe upokojiť ma. Citovo som to nedokázala. Logicky som chápala, odkiaľ sa berie jeho rozvaha.

Jonathan nachádza útechu v číslach. Ako dieťa pracovníka zahraničných služieb v mladosti často zažíval sťahovanie z jednej krajiny do druhej, preto iba ťažko uzatváral priateľstvá, mal problém nadviazať hlbšie vzťahy, a tak sa utiekal ku knihám.

Jeho prvou láskou sa stala matematika a keď získal vysokoškolský titul a PhD. z ekonómie na Chicagskej univerzite, stala sa preňho všetkým. Jonathan slúžil ako dôstojník vo vzdušných silách, lietal na nadzvukových vojenských lietadlách a pri cvičných poplachoch a nešťastiach sa naučil zachovať pokoj v krízových situáciách.